

Coronautbrottet har ändrat livet för alla i Sverige, inte minst för oss som har fyllt 70. Nyss var vi så friska och pigga, nyss var 70 det nya 50, nyss skulle vi jobba tills vi blev 75 år. Men plötsligt fick vi inte gå ut, inte träffa barn och barnbarn och inte gå och handla.

Livet förändrades över en natt.

Gruppen 70+ är inte homogen, inte alls. Några har nyss fyllt 70 och jobbar fortfarande, några är 100 år och bor på särskilda boenden, där för övrigt många lider av demenssjukdomar. Folkhälsomyndigheten, som har formulerat vår Coronastrategi, pratade från början om flockimmunitet, att skydda sjukvården och ta hand om de äldre. Men strategin var först och främst att skydda sjukvården, att platta kurvan och i andra hand att ta hand om de äldre. Och det är fel ordning! Så har också många, många äldre dött och en del i onödan. Läkare har inte kallats till boendena och de boende har inte körts till akuten. Det känns verkligen som om en plats på ett boende är sista anhalten innan döden och att det enda som behövs är omsorg och morfin. Inte sjukvård. Morfin kan även påskynda döden. Men i Hälso- och sjukvårdslagen kan läsas: "Vården ska ges med respekt för alla människors lika värde och för den enskilda människans värdighet. Den som har det största behovet av hälso- och sjukvård ska ges företräde till vården".

Efter att besöksförbud infördes på äldreboendena har inte mycket hänt för gruppen som bor på ett boende eller har hemtjänst. Många har blivit smittade, de flesta av personal. Och besöksförbudet består och ensamheten breder ut sig. Men besöksförbudet är inte längre hållbart, vare sig ur ett juridiskt eller mänskligt perspektiv. Inte ens människor som levt i karantän sedan mars månad får hälsa på sina anhöriga. Smittan når inte de boende främst genom anhöriga, utan genom personal, speciellt alla vikarier som inte har någon utbildning och som naturligtvis rör sig ute i samhället på sin fritid, de har fritt tillträde till de boende utan skyddskläder, munskydd och visir.

Omsorgen om våra gamla verkar ha blivit Sveriges största integrationsprojekt. En del fungerar bra, många av nysvenskarna har en mer positiv bild av gamla än vi, men problemen kommer när de inte klarar språket. Vissa förstår inte svenska och kan inte heller göra sig förstådda. Omvårdnaden av våra äldre måste naturligtvis prioriteras framför integration!

Pandemin har tydligt visat på stora brister inom äldreomsorgen och jag hoppas verkligen, att kommunpolitikerna ser detsamma som jag. Utbildningen måste ses över och lönerna höjas, så att statusen blir en annan för arbetet med våra sköraste människor. I andra länder är det fint att jobba med gamla människor, men i Sverige är ålderismen rådande.

När nu hösten närmar sig vet ingen vad som kommer att hända med pandemin, men jag hoppas att mer hänsyn kommer att tas till oss 70+ och att de boende får möjlighet att ta emot besök.

26 augusti 2020

Margareta Pålsson, ordförande